

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/11/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412200730
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2015:5412200730.18

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobkyne: P. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. X., H. XXXX/XX, zastúpená JUDr. Jozefom Polákom, advokátom so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1718, proti žalovanému: Mesto Dolný Kubín, so sídlom v Dolnom Kubíne, Hviezdoslavovo námestie 1651/2, IČO: 00314463, zastúpené ALTER IURIS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Tolstého 9, IČO: 36708771, v konaní o náhradu škody na zdraví 6.113,16 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 5.495,67 eura s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 25.02.2012 až do jej zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd konanie ohľadne zaplataenia sumy 40,74 eura s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania za obdobie od 23.02.2012 až do jej zaplataenia zastavuje.

III. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.

IV. Súd priznáva žalobkyni voči žalovanému náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 4.192,24 eura, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť zástupcovi žalobkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajší súd 16.02.2012 sa žalobkyňa prostredníctvom zástupcu voči žalovanému domáhala zaplataenia sumy 6.113,16 eura spolu s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania odo dňa doručenia žaloby až do jej zaplataenia, ako aj náhrady trov konania.

Odôvodnila ju tým, že dňa 12.03.2010 došlo na chodníku, na zastávke autobusovej dopravy na ul. Jánoškova v Dolnom Kubíne smerom na Ružomberok k škodovej udalosti tak, že o 22.30 hod. pri vystupovaní z autobusu MHD Dolný Kubín smerom na Ružomberok sa pošmykla a spadla na neupravenom chodníku v dôsledku neudržiavania tejto miestnej komunikácie, ktorá je v správe žalovaného, v zodpovedajúcom stave. Pri škodovej udalosti došlo k zraneniu žalobkyne, a to k úplnej zlomenine dolného konca vretennej kosti vpravo, s posunom úlomkov, s odlomením bodcovitého výbežku lakt'ovej kosti (ďalej len „úraz“). Dňa 13.03.2010 bola ošetrená na ortopedickej pohotovosti v NsP Dolný Kubín. Žalobkyňa bola práceneschopná od 13.03.2010 do 11.03.2011. Liečba mala komplikovaný priebeh, a to hlavne poúrazovým neuroalgodystrofickým Sudeckovým syndrómom pravej hornej končatiny a dupuytrenovou kontraktúrou pravej ruky po Sudeckovom syndróme. V súvislosti s úrazom bol 15.04.2011 vypracovaný lekársky posudok o bolestnom a sťažení spoločenského uplataenia, v zmysle ktorého bolo bolestné ohodnotené na celkový počet 90 bodov, čo v kontexte s výškou

hodnoty bodu na rok 2011 - 15,38 eura predstavuje bolestné vo výške 1.384,20 eura. V spojení s vyhotovením lekárskeho posudku za účelom určenia bodového ohodnotenia úrazu ruky vznikli žalobkyni trovy súvisiace s uplatňovaním nároku na náhradu škody na zdraví vo výške 7,- eur. Dňa 08.02.2012 bol vypracovaný lekársky posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia, v zmysle ktorého bolo sťaženie spoločenského uplatnenia v súvislosti s úrazom ohodnotenú na celový počet 150 bodov, čo v kontexte s výškou hodnoty bodu na rok 2011 (15,38 eura) predstavuje sumu 2.307,- eur. V spojení s jeho vyhotovením za účelom určenia bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia vznikli žalobkyni trovy vo výške 7,- eur. Dňa 08.08.2011 bola žalobkyňa uznaná za invalidnú podľa ust. § 71 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSP“), lebo pre dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou, so stanovením dátumu vzniku invalidity na 12.03.2011 a miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v percentách na 55 %. Na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. XXXXXXXXXX z 23.08.2011 bol žalobkyni podľa ust. § 70 ods. 1 a § 82 ZoSP od 12.03.2011 priznaný invalidný dôchodok v sume 164,60 eura mesačne. Žalobkyňa v čase škodovej udalosti bola zamestnaná ako výčapníčka v zariadení - Hostinec Záskanie u SZČO H. X., Hostinec ZÁSKALIE, Timravina, Dolný Kubín, IČO: XXXXXXXX. Ako zamestnanec mala nárok na plnú mzdu vo výške 266,60 eura netto predstavujúcu priemerný zárobok na pracovnoprávne účely určený podľa ust. § 134 Zákonníka práce. Žalobkyňa bola odo dňa 13.03.2010 do 12.03.2011 práceneschopná. Počas práceneschopnosti jej boli zo strany sociálnej poisťovne vyplácané dávky nemocenského poistenia: v mesiaci 3/2010 suma 48,10 eura, v mesiacoch 4/2010, 6/2010, 9/2010 a 11/2010 v sume 160,30 eura, v mesiacoch 5/2010, 7/2010, 8/2010, 10/2010, 12/2010 a 1/2011 v sume 165,70 eura, v mesiaci 2/2011 v sume 149,70 eura a v mesiaci 3/2011 v sume 58,80 eura - spolu v období od 3/2010 do 3/2011 jej bolo vyplatené nemocenské vo výške 1.892,- eur. V prípade, že by sa v dôsledku škodovej udalosti a úrazu nestala práceneschopnou, vznikol by jej mesačne nárok na plnú mzdu vo výške 266,60 eura netto, t. z. za celé obdobie od roku 3/2010 do 03/2011 by jej vznikol nárok na zárobok v sume 3.372,99 eura. Z uvedeného dôvodu si nárokuje aj náhradu za stratu na zárobku počas trvania PN vo výške 1.269,74 eura. Dňa 31.01.2011 žalobkyňa v súvislosti s liečbou úrazu nastúpila na kúpeľnú liečbu, ktorá bola ukončená 28.02.2011 a v súvislosti s ktorou jej vznikli účelne vynaložené náklady spojené s liečením v podobe úhrady poplatku z ubytovania a doplatku na služby a ubytovanie v kúpeľoch Lúčky v sume 74,48 eura. Za účelne vynaložené náklady spojené s liečením žalobkyňa považuje aj doplatky za medikamentóznú liečbu na základe receptov a poukazov počas trvania PN, t. j. v období od 13.03.2010 do 11.03.2011 vo výške 70,74 eura. Žalobkyňa pri liečbe úrazu v období od 03.05.2010 do 29.07.2011 absolvovala celkom 117 rehabilitačných procedúr, na ktoré pri doprave na miesto výkonu, vzhľadom na vzdialenosť medzi bydliskom žalobkyne a miestom, v ktorom boli rehabilitačné procedúry vykonávané, využívala služby miestnej autobusovej dopravy (autobusové spojenie zo stanice Banisko do stanice Nemocnica). Výška jednosmerného cestovného bola v období od 03.05.2010 do 29.07.2011 v sume 0,30 eura. V súvislosti s rehabilitáciou jej teda vznikli účelne vynaložené náklady spojené s liečením, ktoré spočívajú vo vynaložených výdavkoch na cestovné v spojení s rehabilitáciou v celkovej výške 70,20 eura (117 x 0,60 - cestovné tam a späť 2 x 0,30 eura). Miesto, na ktorom došlo k škodovej udalosti, je miestnou komunikáciou vo vlastníctve žalovaného, pričom v zimnom období, v čase vzniku úrazu, sa na zastávke MHD a chodníku na ul. Jánoškovej nachádzala neodhrnutá a zľadovatená vrstva snehu a zo strany žalovaného, na mieste, na ktorom došlo k škodovej udalosti, nebola v tom čase zabezpečená povinná zimná údržba miestnej komunikácie, t. j. predmetné miesto bolo zľadovatené s vrstvou snehu. Uvedené je zrejmé z fotodokumentácie a uvedenú skutočnosť preukazujú aj čestné prehlásenia p. F. O. a G. Y.. Žalobkyňa 14.04.2010 podala sťažnosť na Mestský úrad v Dolnom Kubíne, v ktorej odbor dopravy, miestneho hospodárstva a cestovného ruchu informovala o skutočnosti, že utrpela úraz v dôsledku neudržavania miestnych komunikácií zo strany žalovaného, a že po skončení jej PN bude žiadať o náhradu škody na zdraví súdnou cestou, resp. mimosúdnym vyrovnaním. Táto sťažnosť bola na mestskom úrade zaevidovaná pod č. 23711 k spisu č. 6092/2010. Žalovaný v oznámení o výsledku prešetrenia sťažnosti z 07.07.2010 v spojení s odpoveďou k doplneniu sťažnosti z 03.08.2010 považoval sťažnosť žalobkyne za neopodstatnenú a teda za neopodstatnený aj nárok žalobkyne na náhradu škody na zdraví z dôvodu, že sa podľa tvrdení žalovaného nepreukázalo, že by žalobkyňa pri vystupovaní z autobusu na zastávke ul. Jánoškova spadla z dôvodu nedostatočnej údržby chodníka zmluvnou organizáciou Technické služby, s. r. o. a teda z neho vyplývalo, že žalovaný sa necíti byť zodpovedný za spôsobenú škodu na zdraví. Pokiaľ ide o zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu, táto je daná jednak ustanoveniami zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách vo vtedy platnom znení (ďalej len „cestný zákon“) a jednak ustanovením § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Poukázala na znenie § 420 ods. 1, § 444, § 445, § 446 OZ, § 3d ods. 3, § 3d ods.

5 písm. d/, § 4b ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 9a ods. 2, 3 cestného zákona a § 12 ods. 2 písm. a/ a c/, § 12 ods. 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb. Podľa čl. II. písm. f/ organizačného poriadku Mestského úradu Dolný Kubín z 29.07.2011 uverejneného na internetovej stránke mesta Dolný Kubín <http://B..D..Y..R.>, mesto pri výkone samosprávy najmä zabezpečuje výstavbu a údržbu a vykonáva správu miestnych komunikácií, verejných priestranstiev, mestského cintorína, kultúrnych, športových a ďalších mestských zariadení, kultúrnych pamiatok, pamiatkových území a pamätihodností mesta. Z uvedených ustanovení je zrejmé, že správcovia miestnych komunikácií zodpovedajú za škody, ktorých príčinou boli tzv. závady v zjazdnosti, ktorými o. i. sú aj poľadovica a neodhrnutý zľadovatený sneh, ktoré vznikli námrazou či zamŕzaním stekajúcej vody na vozovku (chodník) alebo zamŕzaním vôd stojacich na vozovke (chodníka). Ide o objektívnu zodpovednosť a jediným liberačným dôvodom je preukázanie, že nebolo v medziach možnosti tieto závady odstrániť, ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. V danom prípade škoda vznikla v dôsledku závady v schodnosti chodníka, nakoľko na tomto úseku chodníka bola poľadovica, ktorá nebola správcom odstránená. Táto záhada bola priamou príčinou vzniku škodovej udalosti a sú splnené všetky predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu. Žalovaný nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z cestného zákona, pretože nezabezpečil schopnosť chodníka, keď nevykonával zodpovedajúcu údržbu. Možnosti žalovaného odstrániť závady v schodnosti chodníka, je potrebné posudzovať a vnímať z objektívneho hľadiska a nie z hľadiska subjektívnych možností konkrétnej správcovskej organizácie. Pri škodnej udalosti okrem škody na zdraví vznikajú aj ďalšie formy najmä materiálnych škôd, ktorých náhradu možno zastrešiť pojmom odškodné (napríklad náhradu straty na zárobku počas práceneschopnosti, ako aj po jej skončení, resp. ušlého zisku - náhrada sa budúci zárobok, ktorý by poškodený dosahoval nebyť škodnej udalosti, náhradu sťaženého spoločenského uplatnenia, náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečením, jednorazové vyrovnanie, stratu na dôchodku, ako aj náhradu vecnej škody - zničenie bicykla, auta...). Pokiaľ ide o výšku škody, táto je zrejmá z predloženého lekárskeho posudku a ostatných príloh žaloby. Pri ujme na zdraví, či na živote poškodenému vzniká osobitný komplex práv na jej náhradu a jedným z nich je právo poškodeného na zmiernenie nemajetkovej ujmy, ktorá spočíva vo vytrpených bolestiach a v sťažení spoločenského uplatnenia. S poukazom na ust. § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „ZoBaSSU“) a opatrenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 18. mája 2011 č. S4820-OL-2011 o ustanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2011 (ďalej len „opatrenie“), je táto výška určená za jeden bod sumou 15,38 eura. V zmysle vypracovaného lekárskeho posudku je bolestné vo výške $90 \times 15,38 \text{ eura} = 1.384,20 \text{ eura}$. O výške škody spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia sa žalobkyňa dozvedela až 08.02.2012 na základe vypracovaného lekárskeho posudku. Nakoľko ku dňu podania žaloby nebola stanovená hodnota bodu na rok 2012, žalobkyňa pri určení výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vychádza z hodnoty bodu určenej pre rok 2011 a podľa posudku je náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške $150 \times 15,38 \text{ eura} = 2.307,- \text{ eur}$. Poukazujúc na § 5 ods. 5 ZoBaSSU žiadala zvýšiť náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, nakoľko bola v súvislosti s týmto úrazom uznaná invalidnou, a to o 40 %, t. j. o sumu 922,80 eura (40 % zo sumy 2.307,- eura). Z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov spojených s liečením si uplatnila sumu 74,48 eura ako prostriedky vynaložené ako doplatok za kúpeľnú liečbu, sumu 70,74 eura ako súhrn doplatkov za medikamentóznú liečbu, sumu 70,20 eura ako sumu prostriedkov vynaložených na cestovanie, ďalej 2 x po 7,- eur z titulu náhrady nákladov za znalecké posudky ohľadne bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia. Z titulu náhrady ušlého zárobku počas trvania PN v období od 13.03.2010 do 11.03.2011 si voči žalovanému uplatnila náhradu sumy 1.269,74 eura (rozdiel medzi mzdou, na ktorú by jej v období trvania PN vznikol nárok, poníženým o vyplatenú čistú mzdu za odpracované dni v mesiaci 03/2010 - suma 160,73 eura a 03/2011 - 50,52 eura ($3.372,99 - 221,25 = 3.151,74$) a poskytnutými dávkami nemocenského poistenia počas trvania PN, t. j. sumy 1.892,- eur). Zároveň si žalobkyňa odo dňa podania žaloby uplatnila aj úroky z omeškania zo žalovanej sumy v súlade s § 517 OZ a s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v spojení s výškou základnej sadzby ECB, ku dňu podania žaloby vo výške 9 % ročne.

Voči subjektu Technické služby, s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Nábřeží Oravy 627/1 (TS), ktorého vstup do konania ako žalovaného 2/ tunajší súd pripustil unesením z 28.09.2012 č. k. 5C/11/2012-255, právoplatným 24.10.2012 a v tejto súvislosti pripustenou zmenou žaloby uznesením z 18.01.2013 č. k. 5C/11/2012-390, ktorou súd v súvislosti so zmenou okruhu účastníkov pripustil žalobkyňou navrhovanú zmenu žaloby, podľa ktorej táto žiadala zaviazat' na zaplatenie žalovanej sumy oboch žalovaných spoločne a nerozdielne, súd čiastočným rozsudkom z 21.01.2013 č. k. 5C/11/2012-419 žalobu

zamietol pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 15.03.2013.

Voči žalovanému tunajší súd medzitýmnym rozsudkom z 11.11.2013 č. k. 5C/11/2012-513 vyslovil, že základ uplatneného nároku na náhradu škody je daný. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť po tom, ako bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 26.09.2014 č. k. 10Co/162/2014-546 (rozhodujúcim na základe podaného odvolania žalovaného), a to dňom 02.02.2015. Prvostupňový a aj odvolací súd zhodne konštatovali, že k poškodeniu zdravia žalobkyne došlo v dôsledku nehodového - úrazového deja tak ako ho popísala žalobkyňa, t. j. že k jej úrazu dňa 12.03.2010 a s tým spojenému poškodeniu jej zdravia, v súvislosti s ktorým sa domáha náhrady škody, došlo výlučne v dôsledku porušenia povinnosti žalovaného vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 veta prvá v čase úrazu účinného cestného zákona (zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách vo vtedy účinnom znení), na základe čoho je daná jeho objektívna zodpovednosť podľa § 9a ods. 2 a 3 cestného zákona za škodu vzniknutú žalobkyňou, keďže súd v tomto prípade nezistil naplnenie zákonom stanoveného liberačného dôvodu, t. j. že nebolo v medziach možností žalovaného existujúce závady v schodnosti miesta, kde došlo k úrazu, odstrániť a ani na ne predpísaným spôsobom upozorniť. Rovnako prvostupňový a aj odvolací súd zhodne konštatovali, že z vykonaného dokazovania nevyplynuli ďalšie okolnosti než okolnosti uvádzané žalobkyňou, ktoré by sa (spolu)podieľali na danom poškodení zdravia žalobkyne.

V ďalšom konaní sa potom súd zaoberal dôvodnosťou a výškou jednotlivých dielčích nárokov na náhradu škody uplatnených žalobkyňou v súvislosti s poškodením jej zdravia, ohľadne ktorého bola konštatovaná existencia zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu.

Žalobkyňa sa k obmedzeniam, ku ktorým došlo v dôsledku predmetného úrazu, podrobnejšie vyjadrila vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 30.04.2012, v ktorej uviedla, že až doteraz pociťuje bolesti v prstoch, ktoré nedokáže úplne zovrieť. Pravú ruku má slabšiu a nemá v nej takú silu, že by otvorila džús, tiež nedokáže s tou rukou oškriabať zemiaky. Má problém aj s podpisovaním, lebo každý podpis má iný a v ruke nemá taký cit, aký mala predtým. Pod vplyvom množstva liekov, ktoré začala užívať, začala mať problémy so žalúdkom. Pri vyšetrení jej zistili, že jej praskol vred na dvanástorníku, tak musela ostať v nemocnici. Musela prestať užívať všetky protizápalové lieky, pretože by mohla mať stále problémy so žalúdkom. Na pojednávaní 23.02.2015 vypovedala, že vždy chodila na rehabilitáciu mestskou hromadnou dopravou a ani raz iný spôsob dopravy nevyužila. Niekedy musela aj prestupovať, keď jej nešiel priamo autobus z Baniska na Nemocnicu a vtedy prestupovávala na Alejke, ale platil jej lístok aj na tom druhom spoji. Autobusom chodievala aj preto, lebo MUDr. Š. (ortopéd žalobkyne) jej hovoril, aby nechodievala pešo, aby náhodou nespadla, pretože mávajú veľa opakovaných zlomenín. Keď je čerstvá zlomenina táto sa ľahšie zlomí. Vždy tie rehabilitácie mala doobeda, maximálne v čase do 13.00 h. Od apríla r. 2014 je na starobnom dôchodku. Nikde nepracuje a od vzniku úrazu ani nepracovala. Stále máva pravú ruku takú stuhnutú. Horšie je to ráno, keď s ňou po noci nehýbe a musí si ju rozmasírovať. Na ruku už v súčasnosti neberie žiadne lieky, ale na žalúdok lieky berie, lebo sa jej stále opakujú na jar a na jeseň bolesti brucha - také kŕče. Ruku si masť sama buď hadím jedom alebo čertovým pazúrom. Má v tej ruke určitú silu, ale nie je to plná sila, akú mala a nie je tá ruka taká ohybná, ako bola. V pravej ruke síce krátko udrží pollitrový pohár, ale nebola by schopná vykonávať tú prácu, ktorú robila. Opäť uviedla, že sa jej nedá otvoriť ani krabicový džús, keď musí pri otváraní na vrchnák vyvinúť určitú silu. Bolo jej hovorené, že túto ruku má zaťažovať, aby sa jej svaly neposkracovali, takže sa ju snaží pravidelne zaťažovať, ale nie na dlhý čas, napr. chvíľu nosí nákup aj v tej ruke, nie na prstoch, ale ďalej v dlani drží tašku. Nemá v tej ruke ani cit a istotu, napr. keď rozkrajuje zemiak, nevie odhadnúť, kde presne jej nôž príde. Stalo sa jej, že sa sa párkrát pri tom aj porezala. Teraz by nedokázala pravou rukou navliecť niť do ucha ihly. Naučila sa to robiť ľavou rukou. Stále aj počas rehabilitácie dúfala, že tú ruku bude mať po ukončení liečby úplne v poriadku. Vtedy ešte netušila čo je to Sudeckov syndróm. Nemá k dispozícii žiaden lístok z obdobia, keď absolvovala rehabilitácie, lebo nepredpokladala, že to bude mať takéto dôsledky a vtedy ju ani nenapadlo, že by to mala urobiť, keď vtedy žalovaný jej sťažnosť a žiadosť o náhradu škody zamietol. Po priznaní invalidity nebola jej invalidita nijakým spôsobom prehodnocovaná. Po absolvovaní rehabilitačnej liečby, v súvislosti s ktorou si uplatnila náhradu cestovných nákladov, absolvovala kúpeľnú liečbu a potom už sa nepamätala, s akým odstupom, keď mala v danej ruke bolesti

asi týždeň chodila na masáže pravej ruky. Tie kúpele jej veľmi pomohli, vtedy sa jej tá ruka celkom dobre rozhýbala.

Zástupca žalobkyne k uplatneným nákladom na medikamentóznou liečbu vynaložených žalobkyňou uviedol, že žalobkyňa si ani neuplatnila všetky náklady, ale len tie, ktoré vznikli v súvislosti s doplatkami za lieky, ktoré boli len čiastočne hrazené zo zdravotného poistenia. Neuplatnila si náklady, ktoré mala na voľnopredajné lieky - rôzne masti, ktoré si kupovala v súvislosti so zmiernením následkov bolesti a zápalov. Podľa jeho odhadu suma uplatnená žalobkyňou titulom nákladov medikamentóznej liečby predstavuje maximálne 20 % skutočných nákladov žalobkyne. Poukázal na to, že v odbornom posudku o invalidite žalobkyne je uvedené, že v súvislosti s liekmi ňou užívanými na predmetné ochorenie, dostala vredy na žalúdok, na ktoré museli byť použité ďalšie lieky. Poukázal aj na ním predložený sumár medikamentóznej liečby úrazu žalobkyne a jej následkov vyhotovený praktickou lekárkou žalobkyne MUDr. J. F.Č.. K uplatneným cestovným nákladom poznamenal, že žalobkyňa dokladovala výšku cestovného autobusom v rozhodujúcom období a tento dôkaz je podľa neho dostačujúci pre preukázanie tohto nároku. K dôvodnosti uplatnenia mimoriadneho zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia uviedol, že žalobkyňa si ho neuplatňuje v maximálnej výške, ale len vo výške 40 %. Jedným z dôvodov pre priznanie invalidity žalobkyne bol aj Sudeckov syndróm a nebyť predmetného úrazu žalobkyne, táto by naďalej mohla vykonávať prácu, ktorú dovtedy vykonávala a ktorú mala rada, keď pracovala ako výčapníčka, teda zarábala rukami a práve postihnutie pravej ruky jej toto ďalšie zamestnanie, ktoré by s vysokou pravdepodobnosťou vykonávala ďalej nebyť úrazu, neumožnilo. Dôsledky úrazu žalobkyne - Sudeckov syndróm trvajú až do súčasnosti a práve v dôsledku liečby úrazu začala žalobkyňa trpieť aj na iné diagnózy, konkrétne vredy žalúdka - dvanástorníka, ktoré negatívne prejavy trvajú až do súčasnosti a budú trvať aj naďalej, nakoľko nie sú liečiteľné. Samotná hlavná diagnóza pre priznanie invalidity žalobkyne by nepostačovala pre priznanie jej invalidity, ak by nedošlo k vzniku úrazu. Napokon poukázal na negatívne dôsledky úrazu žalobkyne, najmä na jej život, nakoľko úraz a jeho dôsledky ju výrazným spôsobom obmedzujú z bežných činností, ako napríklad domáce práce, otváranie obalov.

Žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu v ďalšom konaní zo žalobkyňou uplatnených dielčích nárokov na náhradu škody namietol v celom rozsahu dôvodnosť uplatnenej náhrady škody jednak titulom cestovných nákladov v súvislosti s rehabilitačnou liečbou žalobkyne a aj titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia a v tejto časti žiadal žalobu zamietnuť. Žalobkyňa v čase, keď absolvovala rehabilitačnú liečbu, si musela byť vedomá, že ak si chce uplatňovať cestovné náklady, má si odkladať cestovné lístky, lebo už predtým žalovanému napísala, že si voči nemu bude uplatňovať vzniknutú ujmu, poukazujúc v tejto súvislosti na list žalobkyne, doručený žalovanému 14.06.2010, čo bolo ešte predtým ako absolvovala rehabilitáciu, v ktorom žalovanému oznamuje, že bude od neho žiadať finančné odškodnenie súdnou cestou prípadne mimosúdnym vyporiadanim. Nepochybnil, že žalobkyňa musela ísť z miesta svojho bydliska na rehabilitáciu na nemocnicu toľkokrát tam a späť, koľko uviedla pri uplatňovanej výške cestovných nákladov a že v danom čase predstavovalo cestovné MHD 0,30 eura na jednu cestu. Spochybnil však uplatnenú škodu v tejto časti a jej výšku, keď žalobkyňa je povinná preukázať, že jej takáto škoda vznikla a výšku škody, čo v prípade dopravných nákladov nepreukázala. Nepreukázala, že reálne využívala MHD. Ohľadne uplatneného mimoriadneho zvýšenia náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia poukázal na lekársky posudok z 08.08.2011, z ktorého vyplýva, že rozhodujúcou príčinou priznania vzniku invalidity bola osteoporóza skeletu vo výške 45 % z celkových 55 % a zvyšných 10 % predstavuje ďalších 9 diagnóz, z ktorých dve sú v príčinnej súvislosti s úrazom žalobkyne. V súvislosti s týmto nárokom navrhol vyžiadať si komplexnú dokumentáciu posudkového lekára Sociálnej poisťovne, na základe ktorej bola žalobkyňa uznaná za invalidnú a týkajúcej sa prípadných zmien posudzovania invalidity žalobkyne v priebehu rokov 2011 - 2014.

Na pojednávaní dňa 23.02.2015 zobrala žalobkyňa prostredníctvom svojho zástupcu žalobu späť ohľadne sumy 40,74 eura s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania od 23.02.2012 (t. j. od doručenia žaloby žalovanému) až do jej zaplatenia ako časti nároku na náhradu škody uplatneného titulom žalobkyňou vynaložených nákladov na lieky v celkovej výške 70,74 eura. S uvedeným postupom vyjadril žalovaný na uvedenom pojednávaní súhlas.

Po vyjadrení žalovaného (jeho zástupcu) na pojednávaní dňa 23.02.2015 zostali medzi účastníkmi ako nesporné:

1/ uplatnené bolestné vo výške 1.384,20 eura + 7,- eur ako vzniknuté náklady žalobkyne na posudok o bolestnom (posudok z č. I. 10 s dokladom na náklady na posudok z č. I. 11). Podľa uvedeného posudku z 15.04.2011 bolo posudzujúcim lekárom stanovené bodové ohodnotenie za zlomeninu dolného konca vretennej kosti vpravo, úplné s posunom úlomkov s odlomením bodcovitého výbežku lakťovej kosti v počte 60 a jeho zvýšenie podľa § 9 ods. 5b ZoBaSSU o 1-icu, t. j. na celkových 90 bodov. S poukazom na § 5 ods. 2 uvedeného zákona je potrebné s ohľadom na početnú judikatúru súdov považovať pre účely hodnoty jedného bodu za rozhodujúci deň roka, v ktorom zdravotný stav poškodeného možno považovať za ustálený, pretože až po jeho ustálení možno vykonať bodové ohodnotenie bolesti a rovnako aj bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Pre vznik nároku na bolestné a nároku na sťaženie spoločenského uplatnenia nie je rozhodujúca len škodová udalosť (deň úrazu), ale tiež okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode (jej výške), ktorá býva poškodenému zrejmá až po ustálení jeho zdravotného stavu, ktorý umožňuje posúdiť mieru preukázateľných nepriaznivých dôsledkov, čo je rozhodujúcou bázou pre stanovenie výšky náhrady lekárskeho posudkom, vychádzajúc z počtu bodov, ktorým bolo či už bolestné alebo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotené. V súdnom prípade bolo bodové hodnotenie bolestného žalobkyne prevedené až v r. 2011, v ktorom podľa opatrenia Min. zdravotníctva SR č. S45209-OL-2011 z 18.05.2011 bola stanovená výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2011 za jeden bod vo výške 15,38 eura, t. j. podľa § 5 ods. 2 ZoBaSSU vo výške 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR zistenej Štatistickým úradom SR za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa § 5 ods. 1 tohto zákona, t. j. v súdnom prípade zistenej za rok 2010, čo predstavuje práve sumu 1.384,20 eura (90 x 15,38 eura). V danom prípade nebolo ani len tvrdené, že by zdravotný stav žalobkyne mal byť ustálený už podstatne skôr, a to už v r. 2010, v ktorom došlo k vzniku úrazu, keď liečenie žalobkyne bolo ukončené až 11.03.2011, čo len potvrdzuje to, že žalobkynin zdravotný stav bol pre možnosť bodového ohodnotenia bolestného ustálený až v r. 2011. Uvedený nárok mal teda súd preukázaný v uplatnenej výške s poukazom na § 444 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“);

2/ sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 2.307,- eur + 7,- eur ako náklady žalobkyne na posudok o ohodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia (posudok z č. I. 12 s dokladom na náklady na posudok z č. I. 13). Podľa tohto posudku vyhotoveného 08.02.2012 bolo posudzujúcim lekárom ortopédom stanovené bodové ohodnotenie za obmedzenie pohyblivosti zápästia ľahkého stupňa vpravo - 60 bodov, za nemožnosť úplného vystretia medzičlánkových kĺbov 5. prsta pravej ruky - 30 bodov, za nemožnosť úplného vystretia medzičlánkového kĺbu 4. prsta pravej ruky - 30 bodov a za nemožnosť úplného vystretia medzičlánkového kĺbu 3. prsta pravej ruky - 30 bodov, celkovo 150 bodov, ktoré nebolo posudzujúcim lekárom zvýšené podľa § 10 ods. 4 zákona. Uvedenému počtu bodov pri výške bodu stanovenej pre rok 2011 vo výške už uvedených 15,38 eura zodpovedá uplatnená suma 2.307,- eur. Aj uvedený nárok mal súd preukázaný v uplatnenej výške s poukazom na § 444 OZ;

3/ uplatnené náklady za kúpeľnú liečbu (zaplatené poplatky za kúpele) vo výške 74,48 eura. Daná kúpeľná liečba, ktorú žalobkyňa absolvovala v období od 31.01.2011 do 28.02.2011, nepochybne súvisela s liečbou predmetného úrazu žalobkyne, čo vyplýva aj z prepúšťacej správy z 28.02.2011 (č. I. 24 a rovnako aj č. I. 523 a aj z dokladu zo zdravotnej poisťovne z č. I. 509). V prepúšťacej správe je ako hlavná liečená diagnóza uvedená S 52 - zlomenina predlaktia. Za kúpeľnú liečbu žalobkyňa zaplatila sumu 74,48 eura (doklad č. I. 25) a ktorý nárok ako náklad vynaložený žalobkyňou v súvislosti s jej liečením súd považoval v danej výške za dôvodný s poukazom na § 449 ods. 1, 3 OZ;

4/ náhradu za stratu na zárobku počas PN žalobkyne uplatnenú vo výške 1.269,74 eura, predstavujúcej rozdiel medzi nemocenskými dávkami vyplatenými žalobkyni a výškou jej zárobku (priemerného zárobku), ktorý by pri predpokladanom behu udalostí (nebyť predmetného poškodenia jej zdravia) dosiahla. Žalobkyni boli celkovo za obdobie jej PN vyplatené nemocenské dávky (za obdobie 03/2010 až 03/2011) v celkovej výške 1.892,- eur (potvrdenie Sociálnej poisťovne z č. I. 22). Výška plného príjmu žalobkyne za dané obdobie by podľa potvrdenia jej zamestnávateľa (č. I. 23) predstavovala sumu 3.161,74 eura (plný zárobok 3.372,99 eura mínus čistý príjem, ktorý dosiahla žalobkyňa v mesiaci marec 2010 a marec 2011 v celkovej výške 211,25 eura mínus vyplatené nemocenské dávky 1.869,74 eura = uplatnených 1.269,74 eura v súlade s ust. § 445 a 446 OZ. Keďže správnosť výpočtu straty na zárobku žalovaný nerozporoval, súd uvedený nárok doložený vyššie uvádzanými potvrdeniami priznal v uplatnenej výške;

5/ s poukazom na § 449 ods. 1, 3 OZ súd priznal žalobkyni aj žalobou uplatnené náklady vynaložené žalobkyňou na medikamentóznú liečbu v tej časti, v ktorej tieto neboli dotknuté čiastočným späťvzatím žaloby, t. j. vo výške 30,- eur, ktorú sumu práve v takejto výške žalovaný po dohode so žalobkyňou akceptoval ako sumu doplatkov vynaložených žalobkyňou na kúpu liekov potrebných na liečbu, ktorá bola v príčinnej súvislosti s jej poškodením zdravia v dôsledku predmetného úrazu, hradených len čiastočne zo zdravotného poistenia, z celkovej sumy doplatkov uvedenej v potvrdení lekárne zo 04.04.2011 o vydaných liekoch a doplatkoch za ne.

Okrem vyššie uvedených nárokov, ktoré v uvedenom rozsahu žalovaný na poslednom pojednávaní dňa 23.02.2015 akceptoval, súd priznal v plnom rozsahu aj žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škody s poukazom na § 449 ods. 1, 3 OZ titulom žalobkyňou vynaložených cestovných nákladov na prepravu prostriedkom hromadnej prepravy osôb (miestnu autobusovú dopravu - MAD) z adresy bydliska žalobkyne na rehabilitačnú liečbu v Dolnooravskej nemocnici s poliklinikou Dolný Kubín (autobusové spojenie zo stanice Banisko do stanice Nemocnica). Nesporná výška jednosmerného cestovného bola v období od 03.05.2010 do 29.07.2011 v sume 0,30 eura. Žalobkyňa nesporne absolvovala celkovo 117 rehabilitačných procedúr, ako je to zrejmé z doložených kópií jej legitimácií pre rehabilitačnú liečbu (č. I. 28 - 30), ktoré absolvovala v období od 03.05.2010 do 28.01.2011, čo ani žalovaný nespochybňoval a čo pri dvoch cestách v súvislosti s každou rehabilitačnou procedúrou predstavuje uplatnených 70,20 eura. Súd na rozdiel od žalovaného považoval uvedený nárok vo výške žalobkyňou vynaložených nákladov na cestovné, za v potrebnom rozsahu preukázaný. Súd nemal žiadny rozumný dôvod, pre ktorý by v danom smere nemal z nejakého dôvodu akceptovať ako dôkaz na preukázanie výšky tohto nároku výpoveď žalobkyne, ktorá vypovedala, že na všetky rehabilitácie využívala prepravu MAD, ktorý náklad nepochybne súvisel s liečbou predmetného úrazu žalobkyne. Súd v danom smere poukazuje aj na to, že použitie daného spôsobu prepravy na jej prepravu bolo plne akceptovateľné s ohľadom na vzdialenosť bydliska žalobkyne od miesta, kde absolvovala rehabilitácie. Využitie prepravných prostriedkov jej mal (podľa výpovede žalobkyne) dokonca doporučiť s ohľadom na jej zdravotný stav aj jej ortopéd z dôvodu istej eliminácie rizika možného ďalšieho pádu a vzniku ďalšej zlomeniny, ktorá by mohla skomplikovať priebeh liečby úrazu žalobkyne. Pritom použitie daného spôsobu prepravy bolo z hľadiska možných nákladov žalobkyne spojeného s možnosťami jej prepravy, aké by vôbec bolo možné u nej predpokladať, tým „najekonomickejší“, nepomerne vyžadujúcim nižšie náklady, než by predstavovalo využitie prepravy taxíkom a tiež nižšie ako by predstavovali náklady, ak by jej preprava bola zabezpečovaná prostredníctvom nejakého rodinného príslušníka alebo známeho žalobkyne osobným motorovým vozidlom. Súd sa nestotožňuje s názorom žalovanej strany, že uvedený náklad bolo možné preukázať len predložením príslušných cestovných lístkov. Dokonca, ak by aj bol žalujúcou stranou nejaký predložený lístok, resp. lístky zodpovedajúce dňu a času, kedy žalobkyňa absolvovala nejakú rehabilitáciu, takýto lístok by ešte sám o sebe nepreukazoval, že šlo o lístok označený práve žalobkyňou a že bol predtým práve ňou zakúpený. Pri hodnotení výpovede žalobkyne, predstavujúcej priamy dôkaz, ktorú v danom smere považoval za hodnovernú, súd pri skúmaní jej vierohodnosti vychádzal z toho, že v rámci tohto konania nebola z výpovede žalobkyne zistená žiadna taká skutočnosť, ktorej pravdivosť by nejaké ďalšie dôkazy bezpečne spochybňovali, ale naopak viaceré dôkazy súvisiace s ďalšími dielčiami nárokmi a ešte predtým vykonávané v súvislosti so skúmaním základu nároku, jej skutkové tvrdenia či už priamo alebo nepriamo potvrdzovali. S poukazom na uvedené súd potom priznal žalobkyni aj nárok na cestovné náklady v uplatnenom rozsahu.

Ohľadne posledného čiastkového nároku, a to žalobkyňou uplatneného zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia s poukazom na § 5 ods. 5 ZoBaSSU v rozsahu 4/5-ín jeho maximálnej výšky, t. j. jeho zvýšenie o 40 %, t. j. o sumu 922,80 eura (40 % zo sumy 2.307,- eura) súd žalobe vyhovel len sčasti a toto mimoriadne zvýšenie priznal v rozsahu 15 %, čo zo základnej sumy sťaženia spoločenského uplatnenia predstavuje 346,05 eura.

Z ustanovenia § 5 ods. 5 ZoBaSSU vyplýva, že v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %.

Žalobkyňa bola po roku od predmetného úrazu, od ktorého úrazu bola nepretržite PN, uznaná za invalidnú od 12.03.2011 a od uvedeného dátumu jej bol rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 23. augusta

2011 č. XXX XXX XXXX priznaný invalidný dôchodok. Z odborného posudku Sociálne poisťovne, pobočky Dolný Kubín o invalidite žalobkyne z 08.08.2011 je zrejmé, že pre jej dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav má pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou, keď konkrétne miera poklesu schopnosti žalobkyne vykonávať zárobkovú činnosť bola stanovená na 55 %. Ohľadne navrhovaného jej pracovného zaradenia bolo uvedené, že na pôvodnom pracovisku nie je možné, ale na trhu práce jej uplatnenie je možné s tým, že môže vykonávať prácu len v prostredí bez dvíhania a prenášania ťažších predmetov, bez zvýšenej námahy pravej ruky a pravej hornej končatiny, nie vo výškach, nie na nočné zmeny a nie v nepriaznivých klimatických podmienkach a že môže vykonávať prácu s ľahkou fyzickou a strednou psychickou záťažou. Z daného posudku je síce zrejmé, že rozhodujúcou mierou sa na vzniku invalidity žalobkyne podieľala osteoporóza skeletu, ale okrem nej sa podieľali na nej aj ďalšie ochorenia, z ktorých poúrazový neuroalgodystrofický syndróm pravej hornej končatiny, Dupuytrenova kontraktúra pravej ruky po Sudeckovom syndróme a vredová choroba duodena súviseli priamo s predmetným úrazom žalobkyne z 12.03.2010 a jeho liečbou. Dátum vzniku invalidity žalobkyne pritom ako už bolo uvedené bol stanovený dňom uplynutia jedného roka od predmetného úrazu, pričom pracovné obmedzenia žalobkyne, pre ktoré táto už nemohla vykonávať svoju dovtedajšiu prácu, boli priamym dôsledkom práve predmetného úrazu (samotná osteoporóza skeletu žalobkyne až do vzniku predmetného úrazu žalobkyne nebránila v jej dovtedajšej práci). Uznatie invalidity ako jeden z predpokladov pre možnosť zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 ZoBaSSU je v danom prípade naplnený, na čo nemá zásadný vplyv, že ako rozhodujúce zdravotné postihnutie bola u nej konštatovaná osteoporóza skeletu, ktorou trpela aj pred úrazom. Neschopnosť žalobkyne vykonávať dovtedajšiu prácu a ďalšie obmedzenia v jej osobnom živote, ku ktorým po úraze žalobkyne trvale došlo, teda boli práve dôsledkom predmetného úrazu a vzniknutými komplikáciami pri jeho liečbe.

Podľa § 2 ods. 2 ZoBaSSU sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh. Z daného ustanovenia definujúceho sťaženie spoločenského uplatnenia je možné vyvodiť, že pod ním treba rozumieť vylúčenie alebo obmedzenie účasti poškodeného v jednotlivých oblastiach jeho života, t. j. na jeho plnom osobnom, rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote a tiež sťaženie alebo priamo znemožnenie výkonu a voľby povolania a zamestnania.

Súd dospel k záveru, že v súdenom prípade sa dôsledky poškodenia zdravia žalobkyne v dôsledku úrazu výraznejšie prejavili na dovtedajšom spôsobe života žalobkyne. Predovšetkým tejto bol trvale znemožnený výkon tej práce, ktorú vykonávala pred úrazom. Aj keď žalobkyne v určitej miere zostala zachovaná schopnosť vykonávať zárobkovú činnosť, s ohľadom na výrazne obmedzenú možnosť jej zamestnania v zamestnaniach, ktoré by mohla s ohľadom na dôsledky úrazu vykonávať, bola aj s ohľadom na existujúcu situáciu na trhu práce a svoj vek prakticky vylúčená z možnosti ďalšej práce. Na strane druhej je však faktom to, že k danému úrazu došlo vo veku 55 rokov, teda vo veku už blízkom dôchodkovému veku, čo tiež do určitej miery limitovalo možnú ďalšiu pracovnú aktivitu žalobkyne nebyť daného úrazu. V súčasnosti má už žalobkyňa podľa svojej výpovede poberať starobný dôchodok. V dôsledku zníženej citlivosti úrazom postihnutej pravej hornej končatiny, jej hybnosti a poklesu sily v nej je žalobkyňa „postihnutá“ aj vo svojom osobnom živote pri výkone niektorých domácich prác, ako to bližšie ozrejnila vo svojich výpovediach a táto sa musela naučiť niektoré úkony, ktoré dovtedy vykonávala pravou rukou, vykonávať druhou rukou. S ohľadom na uvedené dôsledky na pracovný a osobný život žalobkyne súd považoval za opodstatnené, primerané a spravodlivé priznať žalobkyne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 ZoBaSSU o 15 %, zohľadniac konkrétne nepriaznivé dôsledky úrazu na zdravotný stav žalobkyne, ktoré sa prejavili v reálnom sťažení jej pracovného uplatnenia (nemožnosti vykonávať dovtedajšiu prácu, ktorú by s ohľadom na svoj vek mohla ešte určitý čas vykonávať) a komplikáciami v jej osobnom živote, najmä pri výkone domácich prác a nákupov, považujúc ich za dôvody hodné osobitného zreteľa.

Pokiaľ žalobkyňa žiadala priznať toto zvýšenie vo väčšom rozsahu (podľa názoru súdu, s ohľadom na zákonom stanovenú najvyššiu prípustnú hranicu, neprimeranom, keďže toto rozpätie musí pokrývať aj podstatne výraznejšie až fatálne dôsledky úrazov na ďalší život poškodeného, než k tomu došlo v prípade žalobkyne, včítane ľudí, ktorí budú trvale a ešte závažnejšie postihnutí v mladom veku, napr. aj

čo do voľby životného partnera, nemožnosti využitia získaného vzdelania v čase nástupu do pracovného procesu, atď.), v danej časti súd žalobu zamietol.

Súd nepovažoval za potrebné vykonať v súvislosti s týmto dielčím nárokom to dokazovanie, ktoré ešte navrhol žalovaný prostredníctvom svojho zástupcu (vyžiadanie si komplexnej dokumentácie posudkového lekára Sociálnej poisťovne, na základe ktorej bola žalobkyňa uznaná za invalidnú a týkajúcej sa prípadných zmien posudzovania jej invalidity za obdobie r. 2011 - 2014), nakoľko pre dôvody, ktoré súd zohľadnil pri priznanej miere zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, takéto dôkazy považoval za nadbytočné, keď pre súd potrebné skutočnosti vyplývajú z odborného posudku o invalidite tvoriaceho súčasť spisu, ktorého podstatný obsah bol oboznámený v rámci vykonaného dokazovania, vychádzajúceho práve z uvedenej dokumentácie obsahujúcej informácie, na zhodnotenie ktorých sú potrebné odborné znalosti. Zo zdravotnej dokumentácie žalobkyne, ktorú určite mal k dispozícii posudkový lekár Sociálnej poisťovne ako jeden z rozhodujúcich podkladov pre vypracovaný odborný posudok o invalidite žalobkyne, vychádzal v rámci tohto konania súdom ustanovený znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia MUDr. W., ktorý potrebné informácie z nej použil pre zodpovedanie otázok stanovených súdom, pri formulovaní ktorých súd vychádzal aj z navrhovaných otázok žalovanej strany. Žalobkyňa navyše uviedla, že po priznaní invalidity jej invalidita nebola nijakým spôsobom prehodnocovaná. Preto súd uvedené návrhy na dokazovanie pre ich nadbytočnosť a v záujme hospodárnosti tohto konania, zamietol.

Zároveň súd priznal žalobcovi voči žalovaným aj úrok z omeškania z priznanej istiny 5.495,67 eura s poukazom na § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase vzniku omeškania žalovaného (v znení účinnom do 01.02.2013) aplikovateľného v takomto znení s poukazom na § 10c uvedeného nariadenia v aktuálne účinnom znení aj na čas omeškania po 31.01.2013, v uplatnenej výške, predstavujúcej výšku zákonných úrokov z omeškania, a to za použitia § 492 v spojení s § 563 OZ za obdobie od 25.02.2012 až do jej zaplatenia. Súd pri stanovení počiatku omeškania žalovaného vyhodnotil z toho, že žaloba bola doručená žalovanému dňa 23.02.2012 a tak nasledujúci deň 24.02.2012 sa poukazom na § 563 OZ daná pohľadávka stala splatnou a k omeškaniu žalovaného s jej zaplatením potom došlo dňom 25.02.2012. Súd nemal preukázané, že by žalobkyňa skôr ako bola žaloba doručená žalovanému, ktorú súd považoval za prvú riadnu výzvu žalobkyne na zaplatenie náhrady škody, vyzvala žalovaného na jej náhradu v žalovanej alebo v nejakej inej sume.

V časti, v ktorej zobrala žalobkyňa žalobu späť - ohľadne istiny vo výške 40,74 eura s uplatneným úrokom z omeškania z uvedenej sumy, za súhlasu žalovaného postupujúc podľa § 96 ods. 1, 2 O. s. p. konanie zastavil.

Vo zvyšnej časti žalobu z dôvodov uvedených vyššie ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p. tak, že priznal žalobkyni právo na plnú náhradu trov konania, vychádzajúc pri ustálení ich výšky (výšky odmeny za 1 úkon právnej služby) z priznanej výšky žalovaného nároku. Čiastočným zastavením konania na základe čiastočného späťvzatia žaloby procesne zavineným žalobkyňou bola totižto dotknutá len nepatrná časť celkového premetu tohto konania. Zamietajúci výrok žaloby súvisel prevažne s úvahou súdu, v akom rozsahu je žalobkyňou požadované zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia dôvodné a len vo veľmi nepatrnej časti predmetu tohto konania (ohľadne nepatrnej časti úroku z omeškania nepriznaného zo žiadaného obdobia len za dva dni) mala žalobkyňa „klasický“ neúspech vo veci.

Dôvodne vzniknuté a uplatnené trovy žalobkyne pozostávajú z trov právneho zastúpenia 4.192,24 eura za 19 úkonov právnej služby - 1/ príprava a prevzatie zastúpenia zo 16.02.2012 a 2/ podanie žaloby na tunajší súd 16.02.2012, 3/ účasť na pojednávaní na OS DK 30.04.2012, 4/ účasť na pojednávaní na OS DK 28.05.2012, 5/ vyjadrenie z 18.06.2012 k vyjadreniu žalovaného, 6/ účasť na pojednávaní na OS DK 02.07.2012, 7/ účasť na pojednávaní na OS DK 30.07.2012, 8/ účasť na pojednávaní na OS DK 12.09.2012, 9/ účasť na pojednávaní na OS DK 05.12.2012, 10/ účasť na pojednávaní na OS DK 17.12.2012, 11/ účasť na pojednávaní na OS DK 21.01.2013, 12/ písomné vyjadrenie z 09.05.2013 + doloženie súborov, 13/ účasť na pojednávaní na OS DK 13.05.2013, 14/ vyjadrenie z 10.10.2013

k znaleckému posudku, 15/ účasť na pojednávaní na OS DK 11.11.2013, 16/ písomné vyjadrenie zo 17.12.2013 s doložením listinných dokladov, 17/ písomné vyjadrenie z 26.02.2014 k odvolaniu žalovaného voči medzitýmne mu rozsudku, 18/ účasť na pojednávaní na OS DK 23.02.2015 a 19/ účasť na vyhlásení rozsudku 11.03.2015. Základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon predstavuje 190,89 eura, ktorá prináleží v plnej výške za všetky vyššie uvedené úkony, okrem úkonu 8/, za ktorý v zmysle § 14 ods. 5 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase vykonania tohto úkonu (ďalej len „vyhláška“) prináleží odmena v rozsahu 1-iny základnej sadzby, keďže dané pojednávanie bolo odročené bez prejednávania veci a úkonu 19/, za ktorý si zástupca žalobkyne uplatnil odmenu len vo výške 52,70 eura, hoci s poukazom na § 13a ods. 4 veta prvá vyhlášky (v znení účinnom v čase vykonania daného úkonu) by za uvedený úkon - účasť na vyhlásení rozsudku, prináležala odmena vo výške 1-ice základnej sadzby tarifnej odmeny, čo by bolo viac. Súd za uvedený úkon potom priznal odmenu len v uplatnenej výške. Napokon súd priznal ku každému z úkonov právnej služby režijný paušál, ktorého výška bola k úkonom vykonaným v r. 2012 - 7,63 eura, k úkonom vykonaným v r. 2013 - 7,81 eura, k úkonu vykonanému v r. 2014 - 8,04 eura a k úkonom vykonaným v r. 2015 - 8,39 eura + 20 % DPH z priznanej odmeny a režijného paušálu.

Pri vyčíslení priznaných trov konania súd postupoval podľa § 18 ods. 1, 3 v spojení s § 9, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c) a d) ods. 4 veta prvá, § 14 ods. 1 písm. a), b) a c), ods. 5 písm. b), § 15 a § 16 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom v čase vykonania príslušného úkonu.

Žalobkyni priznané trovy je žalovaný povinný s poukazom na § 149 ods. 1 O. s. p. zaplatiť jej zástupcovi, ktorý požiadal o ich zaplatenie na jeho účet č. IBAN: Y., BIC: Y., vedený vo T., G..Y., pobočka Dolný Kubín a VS: XXXXXX.

Z uplatnených trov súd nepriznal odmenu za úkon špecifikovaný ako „návrh z 11.09.2012 na vstup ďalšieho účastníka, nakoľko z pohľadu ust. § 142 ods. 1 O. s. p. nejde o trovy v súvislosti s uvedeným úkonom, ktoré by boli vynaložené účelne a teda by ich mala znášať v spore neúspešná (prevažne neúspešná) strana. Uvedeným návrhom totiž zástupca žalobkyne žiadal pripustiť do konania subjekt, voči ktorému bola čiastočným rozsudkom žaloba zamietnutá. Za „úkon“, za ktorý by mala prináležať odmena v nejakej výške, nemožno považovať to, keď zástupca žalobcu v priebehu konania dňa 13.05.2013 zaslal súdu elektronickými prostriedkami listinné doklady do spisu spolu s krátkym sprievodným listom, za čo žiadal priznať odmenu dokonca vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O. s. p.).